

RONGYOKBÓL SZÓTT ÉLETEM

Guti Tünde

RONGYOKBÓL SZÓTT ÉLETEM

Pisszenni sem mertem, ahogy gyengéden elhúztam a kárpitot, és óvatosan benéztem a királyi terembe.

Szemem nagyra nyílt, pupillám kitágult, ámulatomban szinte leesett az állam; Színesebbnél színesebb, dúsabbnál dúsabb perzsaszőnyegek heverték a csodálatos márványlapokon. A hűvös falakat bársony borította, a bíbortól az enciánkékig. Lágy tapintású, könnyed függönyöket lebegtetett a beáramló gyenge szél, és a különös ablaknyíláson beszűrődő napfény mesés színben fürdette a drágakövekkel kirakott trónt.

Halk, kopogó hangot hallottam, ezért visszahúzódtam abba az árnyékos zugba, ahol várakoznom kellett. Valaki arra lépkedett, de hamar elcsendesedett a palotaszárny. Próbáltam felidézni gondolataimban azt a sok-sok gyönyörűséget, amit az előbb láttam. Hova kerültem? Egyáltalán behívnak? Meghallgatnak? Mi lesz? Vajon nem dobnak ki túl egyszerű ajándékomat meglátva?!

Összeszorult a gyomrom és könny szökött a szemembe. De hát meghívtak! És annyi gyász, szomorúság, gyötrelmem van már mögöttem; Leültem szomorúan egy kőpadra és vártam. Távolból halk fuvolaszó hullámzott felém, kellemesen édes-fanyar virágillat terjengett a levegőben, ami kissé megnyugtató. Gyerekkori emlékképek villantak fel gondolataimban. Magas, zöld hegyek, édesanyám ölelő karja, édesapám mosolya, testvéreim hancúrozása;

Újra lépések közeledtek, ami kizökkentett álmodozásomból. Hirtelen feleszméltem, hogy A KIRÁLY ELÉ KELL ÁLLNOM! Halántékom lüktetni kezdett, és újra az a régi gyomorszorítás; Annyira méltatlan vagyok!

A fuvolához már más hangszerek is társultak, így tökéletes harmóniában szólt az egyre erősödő, de mégsem bántó zene. A cipősarkak kopogása sietősebb lett, egyre többen igyekeztek a nagyterem felé, hallottam vidám suttogásukat, köntösük suhogását. A legszebb dallamsornál egy ünnepi dob is megszólalt.

- A király! ; szólt egy tekintélyes hang.

- Fogadjátok tisztelettel! ; Újra a ruhák suhogása, szöszmötölés, halk sóhajtasok. Biztos meghajoltak, gondoltam.

- Ma egy kedves vendéget szeretnék bemutatni nektek, akit azonnal be is hívok.

Akkorát dobbant a szívem, hogy már szinte a torkomban éreztem dobogását. Lábam megingott, amikor valaki elhúzta az engem takaró kárpitot. Minden szem érdeklődve, mosolyogva szegeződött rám a bársonyos, selymes, dús perzsaszőnyegekkel kirakott trónteremből.

- Gyere be hozzám, ne félj! ; szólított meg a KIRÁLY olyan hangon, amittől úgy tűnt, mintha nem is a kövezeten járnék, hanem lebegnék. Az idő megállt talán; Minden érzékszervemet átjárta ez a hang, a KIRÁLY HÍVÓ SZAVA.

Elém lépett, s amikor leborultam, a nevemen szólítva emelt fel és a szemembe nézett.

- Örülök, hogy eljöttél! Mostantól fogva az én házam az otthonod!

Csak néztem és csodáltam hangok nélkül, pedig a hála ezernyi dallama zsongott a lelkemben. Lassú mozdulatokkal, szem lesütve adtam át Neki szegényes ajándékomat, egy feltekert szőnyeget. Rongyokból szótt életemet;

De Ő boldogan elfogadta és maga mellé terítette, mert tudta, hogy a legnagyobb értéket hoztam el neki.

Gyönyörűséges zene szólt, mindenhol ragyogó szemek, és a KIRÁLY kézen fogva bevezetett az ünneplő sokaságba.

2010. július 31.

Guti Tünde

Forrás: www.keresztenydalok.hu